

На Волині горів 15-поверховий будинок

12 березня рятувальники Державної служби з надзвичайних ситуацій у Волинській області ліквідували пожежу на другому поверсі 15-поверхового житлового будинку в Луцьку. Під час рятувальних робіт бійці ДСНС віднайшли у кутку квартири, що палала, тіло чоловіка. Вони винесли непридатного погорільця на свіже повітря та передали медикам. Нині стан здоров'я потерпілого важкий, діагноз — отруєння чадним газом. Причина пожежі встановлюється.

У Луцьку кризовим сім'ям вручили подарункові сертифікати

Сім'ї, що опинились у складних життєвих обставинах, отримали сертифікати на придбання побутової техніки та продуктивні набори. Такі подарунки надала Волинська єпархія УПЦ. 13 сім'ям подарували газові плити, кухонні витяжки, пральні машини, холодильники й інше. За словами протоієрея Миколи Бондарука, добре, що багато людей журтливо частинку свого достатку для тих, хто цього потребує.

Олеся ВУДВУД:

«Кожен кінь — це індивідуальність»

Коні та кінний спорт уже давно завоювали серця багатьох людей. Якось кореспонденту «Відомостей» випала нагода познайомитись із представницею цього спорту Олеся Вудвуд. Дівчина присвятила коням уже більше 10 років. За цей час була учасницею та призеркою різних змагань і знайшла власний секрет успішної роботи з кінями, котрий базується на терпеливості та розумінні.

Розповіді про своє захоплення Олеся погодилася винятково у конюшні. З упевненістю та без жодного ляку дівчина зайшла у денник до нового для неї коня, щоб підготувати його до виїздки. Виявляється, перш ніж почати працювати з конем, його потрібно почистити — це такий собі обов'язковий ритуал.

— Неважливо, вперше їхатимеш на цьому коні чи катаєшся на ньому постійно, а спочатку неодмінно маєш його почистити. Так ви налаштуєтеся на одну хвилю, і бруд, який за ніч міг забитись у шерсть, не травмуватиме тварині спину, — пояснює Олеся. — Кожен кінь — це індивідуальність. Якось ми купили в одного циганського барона хорошого коня за смішні гроші — всього 300 доларів, а він виявився внуком олімпійського чемпіона. Кінь мав хороші спортивні дані, але дуже темпераментний характер. Спершу з агресією ставився до людей, а з усієї команди сприйняв тільки мене. За п'ять років спільної праці ми обоє досягли чудових результатів, саме він навчив мене розуміти коней. Кожен кінь, як і людина, все розуміє, вміє мислити і має почуття, просто це усвідомлюють не всі вершники, що часто заважає їм у досягненні хороших результатів.

Уперше Олеся потрапила в стайню, коли їй було лише трохи більше десяти років. І з цього часу коні стали невід'ємною частиною її життя. Хоча в сім'ї кінним спортом захоплювався дядько, вона не ризикувала, щоб він навчав. Тому перші кроки робила на конюшні, що поруч із Центральним парком у Луцьку, а згодом були й інші.

— Пам'ятаю, на одному з перших тренувань виїхала в поле на скакуні,

який не звик програвати, тоді й відчула, що таке їхати на коні, але зі швидкістю автомобіля, — ділиться співбесідниця.

Хай який чудовий кінний спорт, але не варто забувати про безпеку, наголошує Олеся.

— Якось дядько посадив мене на свого нового коня, якого потрібно було об'їздити. Ми поїхали гуляти біля лісу. Кінь був досить спокійним, але його злякали діти, і він помчав. Я тоді вперше відчула, що таке бар'єр, що таке галоп і що таке перше падіння. Страх після цього був дуже сильним, кричала, казала, що більше в житті на коня не сяду, — ділиться дівчина. — Проте минуло кілька місяців, і я в захисному жилеті, шоломі, тримаючись за сідло, все-таки полізла на скакуна долати власні страхи. Бажання навчитись їздити верхи та більше не падати змусило продовжити заняття і розвинути своє хобі до професійного рівня.

І ось після цього випадку подолання перешкод так захопило дівчину, що кожного разу просила тренера ставити бар'єри все вище та вище, почала серйозно готуватися до змагань із конкуру, відпрацьовувати техніку.

— Конкур — це подолання спеціального маршруту з різними перешкодами. Тут передусім маєш думати і як правильно під'їхати до бар'єра, і який вибрати кут повороту, оптимальну точку відштовхування, адже треба врахувати, що в коня чотири ноги. Підготовка до конкуру — це важка праця як для вершника, так і для тварини, — каже наїзниця. — Крім конкуру, ще є виїздки — це

вища школа верхової їзди. Дуже граціозний напрямок кінного спорту, тут вершник і кінь наче танцюють у парі, виконуючи різні елементи. Ще можуть бути скачки, які проходять на іподромі.

За словами Олесі, все починається з того, що наїзник має навчитися сидіти на коні так, щоб йому не заважати. Це перше правило. Далі тварин навчають спеціальній мові жестів, адже кожен рух ніг чи рук вершника — це сигнали для коня. В роботу тварин беруть уже з двох років, але повністю зрілим кінь вважається аж у вісім-дев'ять років. А весь цей період закладається величезна база знань, щоби кінь зміг потягнути все те, чого його навчатимуть далі.

— Якось мені довелося виступати на змаганнях на коні, якого готував дуже сильний і старший за мене хлопець. Це був великий німець, він мене зовсім не сприймав. Та що там, навіть не відчував на собі, бо що таке моїх 50 кілограмів для 800-кілограмового коня. На тренуваннях він мене везе куди хоче, всі сміються, а я мало не плачу від розпачу. А вже на змаганнях проїжджаю під трибуною і чую, як хтось каже: «А ця баба перша зніметься». Скільки в мене було злості, мене як підмінили! Я збиралась і таки змогла впоратись із конем, хоча ледве не вилетіла, долаючи півтораметровий бар'єр, але все-таки виборола друге місце, — каже Олеся. — Конкур іде у середньому одну хвилину, але за цей час згадується все. І так багато, що дивуюсь, як у голові стільки поміщається.

Ольга УРИНА

Вийшла у світ книга Ігора Чуба «Іларія, Ілюзія»

Уже з перших рядків стає зрозуміло, що в основі повістей волинського журналіста Ігора Чуба лежить документальний матеріал, із яким йому особисто доводилося стикатися під час роботи в газеті. В «Іларії» автор яскраво описує реальні події, що відбувались в одному з польських районів Волинської області. Керівник приватного сільськогосподарського підприємства у змові з головним бухгалтером активно прокручують афери з зарплатами працівників господарства. Замість зарблених, приміром, 800 гривень на руки виплачують 100, намагаючись мінімізувати податки. Головний герой, керівник господарства Рурчук, не вбачає в цьому проблеми. «Обдурити бідка на кількостот гривень зарплатні — це копійки. Гроші — це коли ти обдурив державу або ж чужий банківський бізнес», — розмірковує собі. І тоді він вигадує чергову комбінацію, як заробити великі суми. На нечесно витребувані у працівників підприємства копії ідентифікаційних кодів і паспортних даних оформляє зарплатні пластикові картки. Вже збільшені в кілька разів зарплати головний бухгалтер на прізвисько «Риба» знімає та віддає Рурчуку. Ось так і збагачується головний герой. А далі пішла афера з кредитами. Мільйонні кредити під «липову» заставу. Суд... Намагання вийти чистим із води. Дивна поведінка обдурених, участь святого отця у протистоянні з міліцією...

Описуючи події наших днів, автор не обходить стороною тих, хто ходив у дружках із відомим бізнес-аграрником Рурчуком. Серед героїв чітко виражена особа районного міліціонера, прокурора, впізаного районного банкіра, «який за сумісництвом був партнером Микити Івановича у деяких справах», судді, який намагався «відмазати» Рурчука від тюрми. Серед тих, хто покривав діяльність ділка, — заступник голови облдержадміністрації з аграр-

них питань, який на підтримку Рурчука підготував лист до уряду з проханням, «щоб той не повертав Аграрному фонду України майже два мільйони гривень державної позики».

Автор книги не лише акцентує увагу на відомих в області подіях, але намагається зсередити показати життя тих, хто служить у чиновниках, силових структурах, ходить у бізнесменах: лазні, випивка, дівчата...

Друга повість «Ілюзія» розповідає про непросту долю українських поліщуків у далекому Парагваї. Одних на чужину заганяє гноблення польських панів, інших — революційні події 17-го року. Автор яскраво описує їхню нелегке життя, важку працю, переживання за рідну землю, зародження ідеї соціалізму серед парагвайців, бажання повернутися на батьківщину. Події охоплюють 1939-1957 роки.

Книга цікава, написана легко. Сьогодні можна абсолютно чесно визнати: Ігор Чуб із професійного журналіста перейшов у ранг талановитого письменника.

Галина ФЕДОРЕНКО

Міліції вдалось попередити бійку вболівальників під час матчу «Динамо» — «Волинь»

У Луцьку під час матчу між київським «Динамо» та «Волинню», що відбувся в неділю, мало не сталася масштабна бійка між фанатами двох команд. Уникнути її вдалось завдяки вчасному втручання правоохоронців.

Як повідомив начальник УМВС у

Волинській області Олександр Терещук, сутичка планувалася на вулиці Потебні, оскільки на самому стадіоні це зробити неможливо, адже там посилено охорона. «Було затримано 24 особи, складено 15 адміністративних протоколів, — сказав пан Терещук. — Серед затриманих вияви-

лися й неповнолітні, ми попередили про правопорушення їхніх батьків».

Також він зауважив, що зазвичай такі інциденти вболівальники планують заздалегідь, домовляючись по телефону чи через Інтернет, і роблять це для «показухи», щоб потім зняти і викласти у соцмережі.

ПАЛАЦ УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ 23 березня 18:30

Всеукраїнська ліга «Волинь»

КВН півфінал

«Отдыхаем вместе» Хмельницький
«Перша сільська збірна»
«Вікенд» Тернопіль
«Малышка Еміль» Київ
«Без понтов» Чернівці
«Фіфа» Ужгород

Замовлення квитків (066) 435-67-88 (093) 794-99-17

Волинь, Відомості, Волинь-Post, Ретро, СІА, Зік, D'LUXE, VIP, ТА, zik, АУДИВІСЬКО-ОЗДАВСЬКО, СИМА-АМ